

[Aksel Larsen.]

den skarpeste Protest mod, at Regeringen kunde påtænke saadanne Forholdsregler.

Lovforslaget bliver naturligvis udbaseret som et Lovforslag vendt mod Arbejdskøberne; men naar dets Forudsætninger bliver opfyldt — jeg har ingen høje Tanker om den høje Regering og den høje Regerings høje Medlemmer, heller ikke om deres Respekt for det givne Ord, men jeg er aldeles overbevist om, at de Forudsætninger, som Venstre knytter til Loven, vil blive opfyldt i fuldt Maal fra Socialdemokratiets Side —, saa er det jo klart, at saa vil Arbejdskøberne overhovedet ikke komme paa den Tanke at erklære Lockout. Da er det jo tilstrækkeligt, at Venstre vil muliggøre Lovens Vedtagelse ved at gøre det, som ganske vist er mindst heltemæssigt af alt, undlade at stemme for at muliggøre Lovens Vedtagelse, ikke af nogen anden Grund.

Men Venstre bestaar bl. a. af det ærede Medlem Hr. Christiani, og der er jo adskillige Jord- og Betonarbejdere i Danmark, der kender det Navn. Det ærede Medlem Hr. Christiani sagde ved Finanslovens første Behandling, at man maatte have Lønningerne sat ned, og han opfordrede Regeringen til at anvende sin Autoritet paa at faa Arbejderne til at indse, at de burde nøjes med noget mindre. Dertil svarer Statsministeren — det findes i Folketingstidenden Spalte 1586, og jeg anmoder om Tilladelse til et kort Citat —:

„Det ærede Medlem stillede det besynderlige Forlangende til mig, at jeg, formodentlig paa Regeringens Vegne, skulde optræde og blande mig i Striden om Lønnen. Jeg synes, det var et mærkeligt Forlangende. Jeg har hidtil forstaaet det saaledes, at Regeringen skal være udenfor disse Stridigheder, og det er vel ogsaa nok det korrekte.“

Nu vil det ærede Medlem Hr. Christianis Parti muliggøre denne Lovs Vedtagelse, som angivelig er en saa stor Ulykke for Entreprenørforeningen, der har været med til at stille Krav om de 20 pCt. Lønreduktion. Jeg tror, de Paastande, der har været fremført om, at denne Lov fremsættes og gennemføres for at knægte Arbejdskøberne, vil ingen Tiltro finde, de fremsættes af dem, der fremsætter dem, bevidst i Strid med Forudsætningerne.

Naar de forskellige andre Love gennemføres — og det sker nok snart — om Kroneudskæring, Prisforhøjelse, og hvad dertil hører, staar vi med en Kronekurs paa om-

kring ved 50. Jeg forstaaer godt, at de borgerlige Partier stadig foretrækker at tale om en Sterlingkurs paa 20, 22, 22½, men lad os udtrykke det paa Dansk: En Sterlingkurs paa 22½ vil sige en Halvering af Kronens Værdi i Forhold til Guldpariteten, til omkring ved 50 Ø. Det er ikke helt 25 Øres Kronen endnu, men det er et betydeligt Skridt i den Retning. Og det ledsages af Foranstaltninger, der tilsigter at gøre Kronefaldet effektivt, sikrer de af Kursfaldet betingede Prisforhøjelser frit Løb, ja, der foretages endog ekstraordinære, kunstige Prisforhøjelser gennem Kødordning og paa anden Maade.

Da vil Spørgsmaalet rejse sig for Arbejderne: hvorledes skal det gaa med Lønningerne? Saa har man Loven her, som siger, at det er ved Lov forbudt at være utilfreds med de lave Lønninger, dem skal man finde sig i. (Afbrydelse). Det er i alt Fald forbudt at give Utilfredsheden Udtryk. Alle Strejker gøres ulovlige. (Afbrydelse). Hvilke bliver da lovlige? Alle Strejker skal paadømmes af den faste Voldgiftsret, som Arbejderne kender aldeles udmærket, som saa godt som aldrig i afgørende Spørgsmaal har fældet en Kendelse, der gik i Arbejdernes Favør, men altid i vigtige Spørgsmaal har tjent Arbejdskøbernes Interesser. Og den vil derfor være parat til i alle Tilfælde, hvor Arbejderne har givet deres Utilfredshed Udtryk, at forsøge at ramme dem gennem Paalæggelse af kolossale Pengebøder.

Man hævder fra Socialdemokratiets Side, fra Fagforbundsførernes Side, og det er, mig bekendt, ogsaa blevet hævdet af det nedsatte Udvalg overfor en Deputation af Arbejdere fra Carl Lund, at det er Arbejdsgiverne, der har opsagt, Arbejderne har ikke opsagt, det er Arbejdsgiverforeningen, der har villet have Lønnen ned, og Arbejderne har intet Krav stillet. Det skal tjene som en Retfærdiggørelse!

Nu maa jeg dertil for det første sige, at Arbejderne er ikke blevet spurgt, om de vilde opsiges eller forlange, der er ikke blevet spurgt, om de har nogen Fordring. Der findes i Fagforbundene forskellige Love med Bestemmelser, der tilsiger, at Medlemmerne skal have en lille Smule at sige indenfor de Organisationer, de kalder deres egne. F. Eks. er det i Dansk Arbejdsmandsforbund saaledes, at det fastslaas, at naar en Overenskomst er udløbet og der skal tages Stilling til en ny, indkaldes der Branche-delegeretmøder, der forhandler om Situationen, stiller deres Fordringer og vælger et Forhandlingsudvalg. Og naar dette Ud-